

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и петти февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
 лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря Ина Ж. Младенова
като разгледа докладваното от лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20266000600002 по описа за 2026 година

Производството е по чл. 313 и следващите от НПК.

С Присъда № 8/06.11.2025 г. по НОХД № 81/2025 г. по описа на Военен съд - София подсъдимият Д. Г. К. е признат за виновен в това, че на 06.12.2024 година, около 00.55 часа, в с. *****, обл. ***** по ул. „*****“ пред ***** с посока на движение към ул. „*****“, управлявал МПС – собствения си лек автомобил марка „*****“, модел *****, с рег. № *****, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно - 1.48 на хиляда, установено по надлежния ред съгласно Наредба №1/19.07.2017г., поради което и на основание чл. 343б, ал. 1 от НК и чл.54 от НК съдът е наложил наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изтърпяване е отложил на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години, както и наказание глоба в размер на 200лв. На основание чл.343г, вр. чл. 343б, ал. 1 от НК подсъдимият е лишен от право по чл. 37, ал.1, т.7 от НК да управлява моторно превозно средство за срок от една година и шест месеца като е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил лишен от това право по административен ред. На основание чл. 343б, ал. 5 от НК съдът е отнел в полза на държавата лек автомобил марка „*****“, модел *****, с

рег. № *****, собственост на Д. Г. К..

Срещу присъдата е подадена въззивна жалба от подсъдимия и допълнение към нея от защитника адв.Й.. В същата се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и при явна несправедливост на наложеното наказание.

В жалбата се твърди, че първостепенният съд не е изпълнил задължението си да разкрие обективната истина по делото в нарушение на чл.13 от НПК, както и че изводите му изобилстват от предположения, което от своя страна е квалифицирано като нарушение на чл.303, ал.1 от НПК. Във връзка с първото нарушение се заявява, че по делото липсва документ, установяващ техническата годност на използвания дреггер. Като пропуск в аналитичната дейност на военния съд се сочи, че не е направен подробен анализ на доказателствените материали. Твърди се, че съдът е пропуснал да обсъди, че на подсъдимия не е предложено използването на доказателствен анализатор, както и да анализира данните от приложения по делото протокол за медицинско изследване, според който подс.К. е имал запазена координация, ясно съзнание, адекватно поведение и активен словесен контакт. На следващо място се твърди, че съдът не е отчетел при формиране на изводите за съставомерност на деянието от субективна страна обстоятелството, че на подсъдимия е нанесен побой от няколко души и че е избягал, за да избегне непосредствена опасност за здравето и живота си. В обобщение навежда се оплакване за допуснатото нарушение на разпоредбата на чл.305, ал.3 от НПК и за непълнота на мотивите. В заключение се иска отмяна на присъдата и признаване на подсъдимия за невиновен и оправдаване повдигнатото му обвинение.

По реда на чл.322 от НПК е подадено писмено възражение и допълнение към него от ВОП - София срещу въззивната жалба на подс.К.. В обобщен вид прокурорът намира, че изложените оплаквания срещу присъдата са неоснователни. На първо място счита, че изводите на решаващия съд се подкрепят от събрания по делото доказателствен материал, обсъден подробно в мотивите към атакувания съдебен акт. Намира, че оплакванията в жалбата и в допълнението към нея, касателно липсата на документ, удостоверяващ годността на използваното при проверката за алкохол техническо средство и

липсата на доказателства за това, че на подсъдимия е предложено използването на доказателствен анализатор, не кореспондират със събрания по делото доказателствен материал.

Срещу постановената присъда е подаден протест и допълнение към него от ВОП - София в частта относно размера на наложените на подс.К. наказания лишаване от свобода и глоба. В тях се твърди, че размерът на наложените от съда наказания не съответства на степента на обществена опасност на дееца и на осъщественото от него деяние. Прокурорът намира, че съдът правилно е приложил разпоредбата на чл.54 от НК. От друга страна обаче е изразено несъгласие с извода на съда, че размерът на наказанията следва да се определи при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Намира, че подсъдимият е осъзнавал, че е „бил опасен водач на МПС за останалите участници в движението по пътното платно по маршрута, по който е управлявал личното си МПС“. Аргумент в тази насока е продължителността на управлението на личното моторно превозно средство след употреба на алкохол / около 40 мин./ и дължината на предприетия маршрут КК“*****“-с.***** / около 30 км./. В заключение се иска изменение на присъдата в частта относно размера на двете наказания-лишаване от свобода и глоба съобразно направеното искане от представителя на прокуратурата в хода на съдебните прения, т.е. към средния размер, предвиден в НК. Предлага присъдата в останалата ѝ част да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

В с.з. представителят на ВоАП предлага на съда да уважи подадения протест от първоинстанционната прокуратура и допълнителните аргументи изложени към него. Излага становище за неоснователност на въззивната жалба на подсъдимия и защитника му и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Предлага въззивният съд да постанови решение, с което да измени първоинстанционната присъда в съответствие с протеста на прокурора от ВОП.

В с.з. защитникът на подс.К. поддържа жалбата на изложените в нея основания. Допълнително сочи, че първостепенният съд не е обсъдил показанията на колегите на подсъдимия, които установявали, че подсъдимият не е бил пиян във въпросната вечер, имал е съвсем нормално поведение, а последното се потвърждавало от показанията на полицейските служители М.

и С., както и от приобщения по делото протокол за медицинско изследване, удостоверяващ, че подс.К. е имал пълен контрол върху действията и поведението си. На следващо място защитникът излага твърдение, че спирането на подсъдимия за проверка и самата проверка за консумация на алкохол не са извършени съобразно разпоредбите на Наредба № 1 от 2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Намира, че в случая свидетелите М. и С. са нарушили разпоредбите на Наредба № 1 от 2017 г като не са предложили на подс.К. да бъде изследван с доказателствен анализатор. Все във връзка с допуснати нарушения на цитирания подзаконов нормативен акт се твърди, че по делото няма данни използваният Дрегер да е бил проверяван относно неговата техническа годност. Обръща се внимание и на причините, поради които жалбоподателят е напуснал почивната станция- в следствие на нанесен върху него побой от страна на няколко души и притеснението за здравето и живота му. Излага мнение, че дори и да се приеме, че подсъдимият е управлявал автомобила след употребата на алкохол, неговото желание не е било да наруши закона или да демонстрира неуважение към него, а да защити собствените си живот и здраве. В допълнение защитникът заявява, че обществената опасност на деянието при управление на автомобил след употреба на алкохол в късните часове на нощта в район на малки населени места, е пренебрежимо малка, тъй като водачът рискува единствено собственото си здраве, ако допусне някакво произшествие. С тези аргументи се обосновава искането за приложение на чл.9, ал.2 от НК. На последно място защитата твърди, че съдът е пропуснал да обсъди при индивидуализацията на наложените наказания нанесения върху подс.К. побой, както и показанията на свидетелите, които са възприели нормалното поведение на подсъдимия, липсата на говорни смущения и затруднения при движението.

Упражнявайки правото си на лична защита и на последна дума подсъдимият се присъединява към заявеното от неговия защитник и моли да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Военно-апелативният съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата и доказателствените средства, събрани в хода на разследването и на проведеното от съдебните инстанции съдебно следствие, провери атакуваната

присъда по оплакванията на жалбоподателя и на прокурора, както и служебно изцяло по реда на чл. 314, ал. 1 от НК намира, че жалбата на подсъдимия и протестът на ВОП са неоснователни.

Фактическите констатации, изградени от събрания по досъдебното производство и в хода на проведеното първоинстанционно съдебно следствие доказателствен материал, са следните:

На 05.12.2024 г., военнослужещи и цивилни служители от в.ф. *****-*****, празнували настъпването на коледните празници във ВПД “*****” в к.к. „*****”, общ. *****. На тържеството присъствал и редник 1-ви клас Д. Г. К.. Военнослужещите и цивилните служители от в.ф.*****-***** консумирали различни видове алкохол - водка, уиски, ракия и др. Вечерта започнала нормално. Всички присъстващи се забавлявали и вдигали наздравници, включително и Д. К.. В един момент възникнал конфликт между подсъдимия и друг военнослужещ от в.ф.*****-*****-свид.Г. Д. във връзка с направена забележка от посочения свидетел на подс.К. да не се хвърлят пиратки. Конфликтът преминал във физическа саморазправа, която била преустановена след намеса на участници в тържеството. Прекият началник на подсъдимия-свид.И. извел К. във фойето, двамата седнали на един диван и започнали да говорят. Междувременно свид.И. М. видял другия участник в конфликта-Г. Д. и нараняванията по лицето му и го попитал какво се е случило. След като свид.Д. му разказал, М. потърсил подсъдимия „за обяснения“. Докато подс.К. и свид.И. разговаряли на дивана във фойето, при тях пристигнали свид.М. и други участници в празненството. Отново настъпило спречкване, придружено с агресия спрямо подс.К.. Свид.И. се опитал да предпази подсъдимия с тялото си, но въпреки това спрямо последния било упражнено физическо насилие.

Подс.К. взел багажа си от хотелската стая и с личния си лек автомобил - марка “*****”, модел ***, с рег. № ***** се отправил към дома си в с. *****.

На 06.12.2024 г., около 00:20 часа, в ОДЧ при РУ - ***** постъпил сигнал за управление на автомобил марка “*****” от водач К., след вероятна употреба на алкохол. Сигналят съдържал твърдение, че посоченото лице е служител на Министерство на отбраната. По радиото сигналят бил предаден на автопатрул № ***** в състав - свид. Н. М. и свид. мл. инспектор И. С..

Двамата служители от охранителна полиция на РУ-МВР-***** били дежурни за времето от 19:00 ч. на 05.12.2024 г. до 07:00 ч. на 06.12.2024 г. Полицейските служители получили и подробни данни както за самоличността на водача на МПС и адреса по местоживеене, така и за марката, модела и номера на управляваното превозно средство.

Свидетелите М. и С. отишли на адреса, но не открили автомобила. Извършили обход на района, при което, около 00:55 часа на 06.12.2024 г. забелязали въпросния автомобил, който се движел в с.*****, по ул. „*****”, с посока на движение към ул. „*****”. Автомобилът бил спрял със светлинен и звуков сигнал, подаден от полицейския автомобил. Водачът К. спрял на пътното платно, плътно вдясно на ул. “*****”, пред дом *****. Полицейските служители извършили проверка и установили, че водачът на лекия автомобил е Д. Г. К.. Той бил сам в превозното средство и с подутина и кръв в лявата част на лицето, в областта на веждата. Служителите попитали подсъдимия на какво се дължи това, а той отговорил, че е бил на коледен банкет в к.к. „*****“ и негов колега свид. капитан И. М., го е ударил с юмрук. Поради тази причина К. си тръгнал от тържеството в „*****“ към с. *****. На полицейските служители им направило впечатление, че водачът лъха силно на алкохол, затова извършили проверка за употреба на алкохол по установения ред - с техническо средство “Алкотест Дрегер 7510” с фабричен номер ARBA-0094. Пробата му за употреба на алкохол била положителна, като техническото средство отчело 1,48 на хиляда алкохол в издишания от водача въздух. На Д. Г. К. бил съставен АУАН Серия GA 866725 от 06.12.2024 г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДВП и му било иззето като доказателство СУМПС № 283882246, СРМПС № 010625956 и два броя регистрационни табели с № *****. В съставения на място АУАН Серия GA 866725 Д. К. не направил възражения. Бил му издаден и връчен талон за медицинско изследване № 0171197/06.12.2024 г., по описа на ОД-МВР-София. Полицейските служители съпроводили К. до ФСМП-гр. ***** за даване на кръвна проба. В тяхно присъствие подсъдимият отказал да даде кръв за химическо изследване, което обстоятелство било вписано в талона за изследване № 0171197/л.77,д.п./. Видно от талона за изследване подсъдимият е отказал да бъде изследван както чрез доказателствен анализатор, така и чрез медицинско и химическо изследване. Полицейските служители съставили и протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за

употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози като на втора страница от протокола е отразено, че медицинското изследване не е извършено, поради отказ на лицето да даде кръвна проба за алкохол/л.84,гръб, д.п./. Подсъдимият е запознат с отразяванията в талона за изследване № 0171197 и протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, което обстоятелство е удостоверено с неговия подпис. Резултатът от проверката е записан в дневник за отразяване на резултатите от използване на технически средства под номер 18 с посочен час на проверката-01.05 ч. Предходната проверка /№ 17/ е извършена на 04.12.2024г в 23.31 ч. като измерената стойност е 0.00. Проследявайки хронологията на проверките в дневника се установява, че на 30.11.2024 г. е извършена проверка за употреба на алкохол с отчетена стойност 0.90 на хиляда от автопатрул, различен от свидетелите М. и С., а на 24.11.2024 г. автопатрул в състава на който е включен свид.М. е отчетел при проведена проверка стойност 1,60 на хиляда.

Полицейските служители установили, че подсъдимият е с травма на лявата вежда, поради което К. бил прегледан и му бил издаден фиш за спешна медицинска помощ от ФСМП-*****. При клиничния преглед били констатирани подутини по лицето, зачервяване и аркада на лява вежда.

Подсъдимият бил задържан в РУ на МВР-***** и впоследствие предаден на органите на военната полиция.

На 06.12.2024 г подсъдимият бил прегледан и във ***/ в 06.25 ч./ В листа за преглед на пациент в графа „обективно състояние“ е отразено, че се касае за повърхностно-контузна рана в областта на лява вежда-ПХО и адхезия.

Подс.К. е роден на *****г. в гр. *****. Постъпил в българската армия през 2023г. Проявил се като дисциплиниран военнослужещ. Справял се добре с поставените му задачи. Изпълнявал отговорно служебните си задължения. По време на службата си не бил награждаван и наказван. Неженен. Съжителства на семейни начала с Д. Е., като от съжителството им е родено едно дете-Д., род. на ***** г. Не е осъждан.

Д. Г. К. има издадено СУМПС № 255731359 с категории „В“ и „АМ“. За допуснати нарушения на правилата за движение К. бил наказван с шест броя наказателни постановления и дванадесет броя фишове. Спрямо него са били

прилагани и принудителни административни мерки – две през 2017 г. и две през 2024 г

Договорът му за кадрова военна служба е прекратен на 07.04.2025 г.

В хода на първоинстанционното съдебно следствие е приобщен списък рег.№ 3286р-59066 от 07.11.2024 г. - Лаборатория за проверка на анализатори на алкохол в дъха и радар скоростомери, оправомощена със Заповед № 2050-2 от 09.02.2024 г. от ДАМТН /заповедта е валидна до 09.02.2029 г./. Чрез него се установява, че от представените средства за измерване-анализатори на алкохол в дъха, собственост на ОД МВР-София успешно са преминали проверка следните средства за измерване тип „Дрегер Алкотест 7510“: ARBA 0064, ARBA 0094, ARBA 0149, ARDM 0171, ARDM 0172, ARDM 0173, ARDM 0174, ARDM 0175, ARDM 0176, ARDM 0177, ARDM 0178, ARDM 0179, ARDM 0180, ARDM 0181, ARDM 0182, ARDM 0183.

Въззивната инстанция намира, че изградената от първостепенния съд фактическа обстановка, допълнена от ВоАС, кореспондира с доказателствения материал. Свидетелските показания не съдържат противоречия и се намират в отношение на взаимно допълване, поради което правилно първостепенният съд се е позовал на тях при формиране на фактическите констатации по делото. Пропуск на военния съд е да съобрази изнесената в показанията на свидетеля И. и в обясненията на подсъдимия информация за двукратността на възникналия конфликт между подс.К. и част от колегите му /първоначално конфликтът е възникнал между К. и Д., а впоследствие между М. и К. като второстепенно участие са взели и други лица/. Този пропуск бе саниран от въззивната инстанция по-горе в настоящия съдебен акт. На следващо място ВоАС констатира, че военният съд е пропуснал да обсъди и изискания / по инициатива на защитата/ и приобщен от него по делото списък рег.№ 3286р-59066 от 07.11.2024 г. - Лаборатория за проверка на анализатори на алкохол в дъха и радар скоростомери, оправомощена със Заповед № 2050-2 от 09.02.2024 г. от ДАМТН /заповедта е валидна до 09.02.2029 г./, от който настоящата съдебна инстанция прие за установено, че техническото средство, с което е извършена проверката за употреба на алкохол е преминало успешно проверка, а това от своя страна налага извод за неговата годност.

Оскъдната аналитична дейност на първата инстанция относно коментирания доказателствен материал не покрива критерия за съществено

процесуално нарушение на процесуалните правила, което като правна последица да води до нарушаване правото на защита на подсъдимото лице. Това е така, защото гласните доказателствени средства не се конкурират помежду си, не съдържат сериозно вътрешно противоречие, което да налага детайлен анализ за отделяне на спорното от безспорното. Правилно съдът се е фокусирал върху обясненията на подсъдимия като им е дал частична вяра и е изложил подробни съображения защо приема една част за източник на факти, а друга като проявление на защитна теза, към които изводи се присъединява и въззивната инстанция.

Въззивният съд намира за законосъобразен правният извод на първоинстанционния съд, че подс. К. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл. 343б, ал. 1 от НК, тъй като на 06.12.2024 г.в с.*****, обл.***** е управлявал МПС – с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда, а именно - 1.48 на хиляда, установено по надлежния ред съгласно Наредба № 1/19.07.2017г. Съставът на престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК е бланкетен и редът за установяване на алкохол в кръвта е уреден в Наредба № 1/2017 г. Подзаконовият акт определя надлежния начин за установяване на алкохолната употреба от водачите на МПС като признак от обективната страна на деянието по чл. 343б, ал. 1 от НК. С измененията на наредбата от 2018 г. е допълнен специалният режим на изследване и е въведена правната презумпция по чл. 6, ал. 9- ако показанието на техническото средство не бъде оспорено от водача, наредбата предвижда изследването да спре до този етап /Решение № 312 от 19.09.2023 г. по н.д. № 718/2023 г., н.к., II н.о. на ВКС/.

При оспорване водачът избира по кой от съществуващите два реда - чрез доказателствен анализатор на издишания въздух или чрез медицинско-химическо изследване на кръвна проба, да бъде продължено изследването, като изборът се отразява в талона.

Защитата на подсъдимия е навела доводи за неспазване на регламентирания от цитирания подзаконов нормативен акт надлежен ред за установяване на алкохолната употреба от подс.К. като водач на МПС, излагайки твърдение, че на подсъдимия не е предлагано изследване чрез доказателствен анализатор.

В тази връзка на първо място съдът следва да отбележи повторно, че с

оглед относимата към датата на деянието нормативна уредба, след като подсъдимият не е оспорил показанията на техническото средство, за меродавен се приема резултата от проверката чрез Дрегер Алкотест. Видно от доказателствения материал полицейските служители са изготвили талон за медицинско изследване на кръвта и изследване чрез доказателствен анализатор и подсъдимият е отказал да бъде изследван чрез който и да е от двата варианта, което е удостоверил с подписа си, подписал се е и върху протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, в графата, описваща отказа му.

Подсъдимият не оспорва отказа си, но аргументира същия със състоянието, в което се е намирал след нанесените му удари по време на конфликта с колегите му, заявявайки, че след като е бил отведен от служители на Военна полиция във *** да му направят рентгеново изследване, не е имало пречка да даде кръвна проба. Допълва още, че е очаквал Военна полиция да извърши проверката за употреба на алкохол с техническо средство, вместо служители от РУ-МВР-*****.

Настоящата инстанция не отстъпва от позицията си, изразена в сходни казуси, като приема, че Наредба №1 /2017 г. не регламентира такова изискване. Според чл.11 (Доп. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) от същата медицинското изследване и вземането на проби за химическо и химико-токсикологично лабораторно изследване се извършва в спешните отделения на многопрофилните лечебни заведения за болнична помощ и във филиалите на централите за спешна медицинска помощ (ЦСМП), които се намират извън областните градове, както и в лечебните заведения, в които лицата са транспортирани за оказване на медицинска помощ или са настанени за лечение. Очевидно подсъдимият навежда довод за неспазване на надлежния ред като обективен признак на престъпния състав по чл.343б, ал.1 от НК, индиректно позовавайки се на Наредба № Н-5 от 27 юни 2012 г за условията и реда за предотвратяване, контрол и установяване на годността за военна служба на военнослужещите от въоръжените сили на Република България при употреба на алкохол и злоупотреба и/или зависимост от наркотични вещества на Министъра на отбраната /обн. ДВ. бр.55 от 20 Юли 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.66 от 10 Август 2018г., изм. ДВ. бр.67 от 13 Август 2021г./. В чл.2 от този подзаконов нормативен акт е регламентирано, че употреба на алкохол от

военнослужещи от въоръжените сили на Република България през работно време е установената чрез технически средства и потвърдена с лабораторни изследвания в специализираните лаборатории на Военномедицинска академия концентрация на алкохол в кръвта над 0,50 грама на литър (g/l). Следователно специалният ред, предвиден в тази наредба, за установяване употребата на алкохол има за цел установяване годността на военнослужещите да изпълняват функционалните си задължения в рамките на установеното за тях работно време. В конкретния случай приложимите норми, регламентиращи надлежния ред за установяване употреба на алкохол, се съдържат в Наредба №1/2017г, доколкото подсъдимият е бил спрян за полицейска проверка от свидетели С. и М. в качеството му на участник в движението по пътищата и като водач на моторно превозно средство.

Неоснователно е и възражението на защитника във връзка с неспазване на надлежния ред като обективен признак на престъпния състав по чл.343б, ал.1 от НК, поведението на К. като водач на МПС на пътя не е дало повод да бъде спрян и подложен на проверка за употреба на алкохол. Както вече бе посочено по-горе във фактическата обстановка на 06.12.2024 г., около 00:20 часа, в ОДЧ при РУ - ***** е постъпил сигнал за управление на автомобил марка "*****" от водач К.- служител на Министерство на отбраната, след вероятна употреба на алкохол. Този сигнал е предаден на дежурния автопатрул № **** в състав - свид. Н. М. и свид. мл. инспектор И. С.. Вярно е, че двамата свидетели М. и С. са заявили, че подсъдимият е управлявал автомобила с нормална скорост за пътните условия в населеното място, при подаден сигнал от полицейските служители е реагирал адекватно и е спрял плътно вдясно, не е залитал по време на проверката и е изглеждал видимо притеснен, както и физически травмиран. Доколкото обаче полицейските служители са били сезирани със сигнала, упоменат по-горе, те са били длъжни да спрат подсъдимия за проверка, а обстоятелството, че от водача се е усещал мирис на алкохол в хода на разговора с него / свид.показания на свид.С.-л.51 от НОХД № 81/2025 г по описа на Военен съд - София/ проверката за употреба на алкохол с техническо средство е била задължителна.

В обясненията си, както и пред медицинските лица, извършили преглед на лицето във ФСМП-гр. ***** и *** подсъдимият е заявил, че по време на празненството е консумирал бира / три бири-в обясненията, 2 бири- при

прегледа във ***/. Ведно с допълнителното заявление, че не е видял откъде е изваден „мундшука“ на техническото средство, дали е бил опакован или не, индиректно оспорва резултата от проверката, внасяйки съмнение на първо място относно годността на средството за проверка и на второ - относно връзката между лицето, подложено на проверка и отчетения резултат. Първостепенният съд е подложил на детайлно обсъждане тези възражения като направените изводи напълно се споделят от настоящата инстанция. Правилно военният съд е счел, че времевият интервал от предходната проверка, в която са отчетени стойности, различни от нулевите, до 06.12.2024 г, когато подсъдимият е бил подложен на проверка за употреба на алкохол, е голям / повече от шест дни/ и това обстоятелство изключва възможността за манипулация на резултата. В допълнение ВоАС намира за уместно още веднъж да посочи, че по искане на защитата първостепенният съд е изискал и приложил по делото писмен документ, удостоверяващ годността на техническото средство, с което е осъществена проверката.

В обобщение въззивната инстанция намира за правилен извода, че подсъдимият от обективна страна е осъществил състава на престъплението по чл.343б, ал. 1 от НК. По категоричен начин по делото са установени авторството, начина на извършване на деянието и надлежния ред, по който е установена употребата на алкохол. Освен категорично установените обективни признаци на разгледаното деяние, първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективният елемент на престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК, а именно пряк умисъл. В тази връзка въззивната инстанция е длъжна да се съобрази с константната съдебна практика и приема, че за субективната страна на деянието следва да се съди най-вече от конкретните обективни действия и прояви на дееца, предшестващи настъпилите общественоопасни последици, а не от собствената му интерпретация на протеклите събития. От събраната доказателствена съвкупност по делото, категорично се установява, че подсъдимият, с оглед на неговата възраст, физическо и психическо развитие, образователен ценз, с достатъчен социален опит и опит като водач на МПС, както и поведението му и характера на действията му, добре е разбирал, че извършва действия, непозволени от закона и нарушава правилата за управление на МПС, като е искал настъпването на последиците от деянието. Иначе казано, подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на извършеното от него, предвиждал е

и е искал настъпването на общественотоопасните последици.

Защитникът на подсъдимия настоява съдът да приеме, че К. е бил мотивиран да наруши правилата за управление на МПС, поради притеснение за здравето и живота си, а добросъвестното му поведение и преди, и по време на проверката, както и липсата на признаци да е повлиян от употребения алкохол налагали извод за липса на обществена опасност на деянието, още повече, че се е движил извън населени места в тъмната част на денонощието, когато не съществува възможност да срещне „дори и един човек по пътя“. Посочвайки гореизброените обстоятелства като такива, изключващи обществената опасност на деянието, защитата се позовава на института на крайна необходимост по смисъла на чл. 13, ал. 1 от НК и на това основание счита, че подсъдимият следва да бъде оправдан. Пред първата съдебна инстанция са били ангажирани множество доказателства, касаещи състоянието на подс. К. по време и след възникналия конфликт между него и колегите му. В тази връзка бяха обсъдени както показанията на свидетелите очевидци, така и на свидетелите-участници във физическия сблъсък, така и показанията на свид.М. и свид.С. и писмените материали, удостоверяващи резултата от извършените прегледи във ФСМП-***** и във ***. От последните обаче не може да се направи извод, че физическото състояние на подсъдимия е било животозастрашаващо. Безспорно подс.К. е получил физически травми: повърхностно-контузна рана в областта на лява вежда. В листа за преглед на пациент в неврохирургично отделение на *** обаче лицето е отрекло да е губило съзнание, има ясен спомен за случилото се, няма травматични промени, пристигнало е за преглед с умерено главоболие, но без гадене или повръщане.

С оглед анализа на изложените по-горе факти, настоящата съдебна инстанция намира, че не е била налице хипотезата на чл. 13, ал. 1 от НК в конкретния казус. Съгласно цитирания законов текст не е общественотоопасно деянието, което е извършено от някого при крайна необходимост - за да спаси държавни или обществени интереси, както и свои или на друго лице или имотни блага от непосредствена опасност, която деецът не е могъл да избегне по друг начин, ако причинените от деянието вреди са по-малко значителни от предотвратените. Опасността, визирана в този текст от закона, представлява конкретно фактическо положение, дължащо се на стихийни или обществени бедствия /наводнение, пожар, буря, транспортна катастрофа/; на

физиологични и производствени нужди; на внезапни болестни състояния и злополуки; на нападения от страна на хора и животни; и на други причини с оглед многообразието на житейските ситуации, поднасяни от ежедневието и социално-икономическите условия на живот, при които се създава висока степен на вероятност за предстоящо, близко по време засягане на правно защитени интереси / В този смисъл Решение № 138 от 26.02.2007 г. по н.д. №868/2006 г., н.к. на ВКС, III н.о., Решение № 305 от 22.06.2009 г. по н.д. № 302/2009 г., н.к., III н.о. на ВКС/. Според теорията и съдебната практика институтът на крайна необходимост има субсидиарен характер, доколкото при него не се касае за увреждане на определени обществени отношения, а за предхождащо го състояние, за избягването на което се засягат юридически охранявани права, чието жертване е обществено оправдано само при липса на алтернативност и на обективно дадени по-незначителни причинени вреди от предотвратените. В случая съдът намира, че подсъдимият е разполагал с възможност да намери друг начин за транспортиране при това не до дома си в с.*****, а до най-близкия медицински център за спешна помощ, което той не е сторил. Настоящият състав на съда застъпва становище, че подсъдимият, воден от страха си да бъде подложен отново на нова физическа агресия в хотела, е разполагал с други възможности да се придвижи до дома си чрез намирането и наемането на такси в курортния комплекс или чрез обаждане на близък, приятел, роднина, което е било лесно осъществимо, но въпреки изброените алтернативи К. е предпочел да управлява собствения си автомобил под въздействието на употребения по време на празненството алкохол. От описанието на физическото му състояние при втория медицински преглед/във ***/ пък е видно, че състоянието му не е било животозастрашаващо, тъй като предприетите мерки за терапия/ в графата терапия на листа за преглед на пациент-л.40 от досъдебното производство/ са включвали само активно наблюдение, т.е. не се касае тежко здравословно състояние. Следователно предприетото от подсъдимия управление на МПС след употреба на алкохол не е целяло спасяване от непосредствена опасност живота на водача, тъй като такава опасност не е била налице, а от друга страна дори и да е съществувала такава опасност, то тя би могла да се избегне по друг начин и то правомерен, а именно чрез намиране на такси или друг правоспособен водач. Нещо повече, деянието му би било правомерно като крайно необходимо /последно/ средство за избягване на опасността, но не и

ако съставлявало престъпление, какъвто е настоящият случай.

С оглед горното, настоящата въззивна инстанция счита, че казусът не попада в хипотезата на чл.13 от НК.

При индивидуализация на наложеното на подсъдимия наказание съдът правилно е приложил разпоредбата на чл.54 от НК. Санкцията на чл.343б, ал.1 от НК, в редакцията ѝ към датата на осъществяване на престъпното деяние, включва наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от двеста до хиляда лева. Съдът е приел наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства. Като такива е приел чистото съдебно минало на подс.К. и добрите характеристични данни. Пропуснал е обаче да съобрази, че подсъдимият е съдействал при разкриване на обективната истина. Не е отчетен и семейния му статус- същият живее на семейни начала с лицето Д. Е., като от съжителството им е родено едно дете-Д., род. на ***** г. Не на последно място не са взети предвид обстоятелствата, при които подсъдимият е напуснал хотела- стресът и физическото нараняване в областта на лявата вежда /аркада на лява вежда/, за които са налице безспорни писмени материали и свид.показания, обсъдени по-горе. При констатирано едно отегчаващо отговорността обстоятелство-наложени санкции за административни нарушения на правилата за движение по ЗДвП правилно съдът е определил за двете предвидени в чл.343б, ал.1 от НК наказания – лишаване от свобода и глоба в минималния размер. Правилна е преценката на съда и относно приложението на института на условното осъждане, доколкото са налице всички предпоставки, визирани в разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК. Действително само размерът на наказанието лишаване от свобода, което се изисква да е до 3 години и чистото съдебно минало не обуславят приложение на чл. 66 ал. 1 от НК. По делото се съдържат писмени материали / характеристики/ и свидетелски показания, които водят до извод, че подсъдимият е с добри характеристични данни, изпълнявал е съвестно своите служебни задължения, а не на последно място същият е семейно ангажиран и има задължение по отглеждане на малолетно дете на 1г и 6 м. Съдът приема, че личната обществена опасност на дееца е занижена и че целите на наказанието и преди всичко поправянето на К. биха били осъществени без да е необходимо последният да бъде изолиран от обществото.

Първостепенният съд правилно е приложил разпоредбата на чл.343 г,

вр.чл.37, ал.1, т.7 от НК като е лишил подсъдимия от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца като е приспаднал времето, през което е бил лишен да упражнява това право по административен ред в съответствие с чл.59, ал.4 от НК. Правилно е приложена и нормата на чл.343б, ал.5 от НК чрез постановяване отнемането в полза на държавата на лекия автомобил марка „*****“, модел *****, с рег.№ ******, собственост на подс.К..

Финално въззивният съд намира, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл. 343б, ал. 1 от НК. Изпълнени са предписанията на тази законова норма за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за коментираното престъпление с цитираната правна характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл. 304 от НПК за оправдаването на подсъдимия по този текст от закона, в каквато връзка са неоснователни наведените доводи от защитата на подсъдимия или за изменение на присъдата в частта относно размера на наложените наказания лишаване от свобода и глоба в насока на завишаването им до средния размер, предвиден в закона, съобразно искането на прокуратурата.

ВоАС, след извършена цялостна проверка на атакуваната присъда, не намери допуснати съществени нарушения на процесуални правила, твърдени от жалбоподателя и защитниците му. Изводите на решаващия съд са направени след цялостен и правилен анализ на събрания доказателствен материал, а изготвените мотиви отговарят на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК.

В заключение, въззивният съд намира, че първоинстанционната присъда е законосъобразна, обоснована и справедлива, постановена при пълнота на доказателствата и без процесуални нарушения, поради което не страда от недостатъци, регламентирани в НПК, които да налагат отменяване или изменяване на съдебния акт. Като последица от изложените аргументи ВоАС намира, че подадените въззивна жалба от подсъдимия и защитата му и въззивен протест от ВОП са неоснователни и не могат да доведат до претендираните с тях правни последици.

Ето защо и ръководен от изложените съображения, на основание чл.334, т.6 и чл.338 от НПК въззивният съд

РЕШИ:

.....

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 8/06.11.2025 г. по НОХД № 81/2025 г. по описа на Военен съд-София.

Решението може да бъде обжалвано и протестирано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____